

2.2 Η Ελληνική Εθνική Σχολή

Στις αρχές του 20ου αι. οι συνθέτες προσπαθούν να δημιουργήσουν μουσική που να έχει τη δική της εθνική ταυτότητα και, επηρεασμένοι από την ελληνική παραδοσιακή μουσική, δημιουργούν την Ελληνική Εθνική Σχολή με κύριο εκπρόσωπο το **Μανώλη Καλομοίρη**, ιδρυτή του Ελληνικού Ωδείου και στη συνέχεια του Εθνικού Ωδείου, και σπουδαίο συνθέτη.

Οι συνθέτες της Ελληνικής Εθνικής Σχολής εμπνέονται, αφενός από τους εκκλησιαστικούς ύμνους και το δημοτικό τραγούδι και αφετέρου από την επανησιακή μουσική παράδοση. Σημαντικοί εκπρόσωποί της είναι μεταξύ άλλων οι: **Διονύσιος Λαυράγκας** (ίδρυσε και καθιέρωσε το «Ελληνικό Μελόδραμα», που αποτέλεσε τον πρόδρομο της «Εθνικής Λυρικής Σκηνής»), **Γεώργιος Λαμπελέτ** (επηρέασε τα μουσικά πράγματα με θεωρητικά κείμενα, που δημοσίευσε), **Μάριος Βάρβογλης**, **Αιμίλιος Ριάδης**, κ.ά.

Μανώλης Καλομοίρης (1883-1962): Θεωρείται ένας από τους θεμελιωτές της Ελληνικής Εθνικής Μουσικής Σχολής. Η μουσική του δανείζεται στοιχεία από τις λαϊκές ελληνικές μελωδίες. Υπήρξε, ως ακαδημαϊκός και πρόεδρος της Λυρικής Σκηνής, σημαντικός παράγοντας των μουσικών θεμάτων της χώρας. Έγραψε όπερες, έργα για ορχήστρα, το συμφωνικό ποίημα «Μηνάς ο ρέμπελος», κοντσέρτα, τραγούδια, έργα για πιάνο, όπερες, μουσική δωματίου κ.ά. Από τα γνωστότερα έργα του είναι η «Συμφωνία της λεβεντιάς» (1920), στο τέταρτο μέρος της οποίας ενσωματώνεται ο βυζαντινός ύμνος «Τη Υπερμάχω», «Τρεις ελληνικοί χοροί» (1934), για ορχήστρα, «Το δαχτυλίδι της μάνας» (1939), όπερα.

